

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 33238-10-13 ל.ב.א. נ' ח.ב.

בפני כב' סגן נשיא, השופט אסף זגורי

ל.ב.א.

באמצעות ב"כ עוה"ד מאיה הר-ציון אטיאס
נגד

ח.ב.

באמצעות ב"כ עוה"ד טל זלץ

החלטה

הנה סברנו, כי מירוץ סמכויות פס לו מעולמנו המשפטי והוא מבליח באחת ומזכיר נשכחות אודות מה שביקשנו לא לזכור.

בני זוג יהודים נישאים בטקס אזרחי בקפריסין ומערכת הנישואין מתערערת. האיש תביעה לגירושין בבית הדין הרבני ביום... 2013 אשה מגישה תביעה רכושית בבית המשפט לענייני משפחה ביום 15/10/13. ב"כ הצדדים מגיעים להסכמה דיונית שמקבלת תוקף של החלטה ביום 29/10/13, כי לא ייצרו "מירוץ החלטות" בין הערכאות וכי בית משפט יהא זה שיחליט בעניין הסמכות. חרף סיכום זה ובעקבות בקשת ב"כ האיש בבית הדין הרבני להבהיר את מועד הגשת התביעה הרכושית, קובע בית הדין הרבני, כי על פניו הוא מוסמך להידרש לתביעה. האם חרף כך ראוי לברר עניין הסמכות העניינית על ידי בית המשפט?

לגופם של דברים, טוען הנתבע, כי הסמכות העניינית נתונה לבית הדין הרבני שעה שהקדים את אשתו וכרך הרכוש לתביעת הגירושין ובשים לב לפסיקות בתי הדין הרבניים המכירות ומאפשרות איזון משאבים לפי חוק יחסי ממון גם בין בני זוג שנישאו בחו"ל ללא קידושין. ואילו האשה טוענת, כי אין מדובר בכריכה כדין ואף לא בכריכה כנה לאור בג"צ 2232/03.

עם מי הדין?

א. השתלשלות עובדתית ודיונית:

1. הגב' ל.ב.א. (להלן: "האשה") הגישה תביעה רכושית/הצהרתי ואיזון משאבים כנגד בן זוגה, מר ח.ב. (להלן: "האיש"). התביעה הוגשה לבית המשפט ביום 15/10/2013.

2. לה מכתב התביעה שבכותרת, מדובר בבני זוג יהודים שבחרו להינשא בטקס אזרחי בקפריסין בחודש... 2004 מדובר בנישואין שניים של שני בני הזוג (כאשר בעבר כל אחד היה נשוי לאחר/ת).

3. בשל משבר ביחסייהם המשותפים, עזבה האשה את בית האיש ביום... 2013 ושכרה למגוריה דירה במקום אחר וכעת מעוניינת היא לסיים כל הכרוך ברכושם המשותף של הצדדים מכל מין וסוג ולכן הגישה התביעה.

4. במקביל להגשת התביעה (ביום 15/10/13) עתרה התובעת (בבית המשפט) לקבוע, כי הסמכות העניינית נתונה לבית המשפט לענייני משפחה וזאת לאור העובדה שהנתבע הגיש לבית הדין הרבני ביום... 2013 תביעה לשלום בית ולחילופין גירושין לרבות הכרעה בעניין הרכוש.

5. זה המקום לציין, כי ביום 23/10/13 הגיש ב"כ הנתבע בקשה הנושאת את הכותרת "בקשה משותפת" כשהוא חתום עליה ובסעיף 2 בה נרשם כהאי לישנה:

"ב"כ התובעת הסכימה למתן ארכה להגשת תגובת הנתבע לבקשת קביעת סמכות עניינית וזאת לא יאוחר מיום 17/11/13..."

ואילו בסעיף 3 לבקשה נרשם מפורשות:

"עד הכרעת בית המשפט בבקשה מתחייב הנתבע שלא להגיש בקשה לקביעת סמכות עניינית"

6. מועד 17/11/13 חלף עבר לו ותגובה מטעם הנתבע לא הוגשה. אי לכך עתרה ב"כ התובעת ובצדק מבחינתה, כי תינתן החלטה שיפוטית בעניין הסמכות.

7. מפאת הזהירות ועל מנת לאפשר לנתבע לבוא יומו בעניין זה, לא ניתנה החלטה לגופה של הבקשה ותחת זאת הוריתי ביום 29/12/13, כי הנתבע יגיש תגובתו עד ליום 4/1/14.

8. הנתבע הגיש תגובתו ביום 2/1/14 וביקשתי לאורה, כי ב"כ הצדדים ימציאו עד ליום 5/1/14 אסמכתא המעידה, כי התביעה הרכושית נפתחה בבית הדין הרבני במועד הגשת תביעת הגירושין, קרי ביום... 2013. ביום 6/1/14 עתר ב"כ הנתבע למתן ארכה להמצאת האסמכתא מכיוון שפנה לבית הדין הרבני בבקשה מתאימה וטרם נענה. בקשתו זו של ב"כ האיש נדחתה על ידי היום בשעות הבוקר תוך שקבעתי:

"בקשת הארכה נדחית. אסמכתא בדבר מועד פתיחת תיק היא בין השאר קבלה על תשלום האגרה בין ההליך הרכושי - מסמך שאמור להיות בידי המבקש, ללא צורך בקבלתו מחדש ממזכירות בית הדין".

9. היום הוגשה "אסמכתא" מטעם ב"כ הנתבע ועיון בהודעה ובצמוד לה מעלה, כי ב"כ הנתבע עתר מלפני בית הדין הרבני הנכבד בחיפה להבהיר שהתביעה הרכושית נפתחה בשגגה ביום 16/10/13 וכי מועד הפתיחה הוא אכן ביום 7/10/13. בית הדין הרבני הנכבד נעתר בחיוב לבקשת ב"כ הנתבע והבהיר כמבוקש, באומרו ש"צודק ב"כ הבעל" תוך שהוסיף, כי "על פניו הסמכות נתונה לבית הדין הרבני".

10. מתעוררות בפניי איפוא 2 שאלות עיקריות המסתעפות להן:

א. האם הסמכות העניינית נתונה לבית המשפט או לבית הדין הרבני?

ב. כיצד משפיעה החלטת בית הדין, לפיה 'על פניו הוא מוסמך לדון בענייני הרכוש'?"

ב. טענות האשה:

11. לגוף עניין הסמכות העניינית, שני טעמים עיקריים עומדים בבסיס בקשת האשה ואלו הם :

א. עובדתית, הצדדים חרף היותם יהודים, נישאו בנישואין אזרחיים בקפריסין ולא באמצעות טקס קידושין או נישואין דתי. אי לכך, הפנתה האשה לדברי כב' הנשיא ברק בבג"צ 2232/03 **פלונית נ' בית הדין הרבני האיזורי**, פ"ד סא(3) 496, (2006) (להלן: "**ענין פלונית**") מהם עולה לכאורה, כי בנסיבות שכאלה, כריכת ענייני הרכוש לתביעת גירושין אינה כנה.

ב. כריכת הרכוש בכתב התביעה לוקה בחסר: לטענת האשה, התביעה לא נוסחה כראוי, שעה שהאיש עתר מלפני בית הדין הרבני כי יערוך הסכם גירושין בין הצדדים בנושא הרכושי ולא עתר להכרעת בית הדין הרבני. עוד הוסיפה היא, כי האיש השמיט פרטי רכוש רבים וכי הדבר פוגם בכנות הכריכה.

12. באשר לשאלת מירוץ ההחלטות, טענה ב"כ האשה המלומדת, כי הנתבע פעל בחוסר תם לב פעמיים: פעם ראשונה, כאשר פנה ביום 16/10/13 לבית הדין הרבני בבקשה לקביעת הסמכות ופעם נוספת כאשר פנה ביום 6/1/14 לבית הדין הרבני לבקשת הבהרה, כי תביעת הרכוש הוגשה ביום הגשת תביעת הגירושין כאשר ברור לכל, כי מדובר למעשה בבקשה "לקביעת סמכות" והכל כאשר הוסכם על הצדדים ובאי כוחם כי לא יעותרו לקביעת סמכות עניינית מלפני בית הדין הרבני. עוד הוסיפה ב"כ האשה, כי עד לשעה זו למעשה לא הומצאה אסמכתא לבית המשפט המעידה על כך, כי האגרה עבור התביעה הרכושית בבית הדין הרבני שולמה עם הגשת התביעה לגירושין.

ג. טענות האיש:

13. מנגד טוען האיש, כי הקדים את האשה בהגשת התביעה (הכרוכה) לבית הדין הרבני האיזורי בחיפה וכי עתר במפורש להכרעה שיפוטית של בית הדין הרבני בכל ענייני הרכוש שנצבר ככל שלא יגיעו הצדדים להסכם.

14. עוד הוא הוסיף, כי אין באי פירוט מלוא הרכוש כדי לפגום בכנות הכריכה לאור קביעות ההלכה הפסוקה בעניין זה.

15. לעניין תחולת בג"צ פלונית לעיל נטען על ידו, כי נסיבות העניין שונות הן מנסיבות אותו פסק דין וכי לא תיפגענה זכויותיה של האשה באם יתברר עניין הרכוש בבית הדין הרבני. כן נטען, כי בנסיבות המקרה אין נושאים נוספים על הפרק כגון משמורת ילדים או מזונות ועל כן דווקא הפיצול בין עניין הגירושין לבין עניין הרכוש אינו מתיישב עם רציונל הכריכה.

16. לא מצאתי התייחסות מצד ב"כ האיש המלומד לעניין מירוץ ההחלטות והוא אף לא עתר שהסמכות העניינית תיקבע בבית הדין הרבני הנכבד מפאת החלטתו מהיום, אלא לגוף הדברים.

ד. כיבוד ערכאות הדדי במתן החלטה בסוגיית הסמכות, הכלל והחריג:

17. יודעים כולנו מזה למעלה מעשור, בעקבות בג"צ 8497/00 פלמן נ' פלמן, פ"ד נז(2) 118, בעמ' 136, 138 (2003) (להלן: "עניין פלמן"), כי כאשר שני בני הזוג מגישים תביעות הדדיות באותו עניין לשתי ערכאות בעלות סמכות מקבילה (בית דין דתי ובית משפט לענייני משפחה), ואחת הערכאות מתחילה לברר עניין הסמכות, בדרך כלל תימנע הערכאה השנייה מלדון בתביעה לגופה ואף ליתן הכרעה בעניין הסמכות, עד אשר תתקבל החלטה הערכאה האחרת. כך היו דברי הנשיאה דאז בייניש:

"במצב שנכרכה בו הסוגיה של חלוקת רכוש בין בני-זוג בתביעת גירושין, ולאחר מכן הוגשה תביעה לחלוקת רכוש בבית-המשפט לענייני משפחה, וטרם ניתנה הכרעה על-ידי אחת משתי הערכאות בשאלת הסמכות לדון בסוגיה, יהא זה נכון לומר כי מכוח עקרון הכיבוד ההדדי בין הערכאות מסור בידי כל אחת משתי הערכאות - בית-המשפט לענייני משפחה ובית-הדין הרבני - שיקול-דעת לעכב את הדיון בתביעה שבפניה כדי לאפשר לערכאה האחרת להכריע בשאלת התקיימות תנאי הכריכה. ההחלטה אם להימנע מדיון ולהמתין לכך שהערכאה האחרת תכריע בשאלת התקיימות תנאי הכריכה במסגרת בירור טענות כנגד

סמכותה אם לאו נתונה לשיקול-דעתה של כל אחת משתי הערכאות, בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה לגופו. השיקולים יהיו מושפעים מנתונים רלוונטיים לעקרון הכיבוד ההדדי בין הערכאות, כגון השלב שבו מצוי ההליך בערכאה האחרת. כך למשל אם אחת משתי הערכאות כבר החלה לדון בטענות כנגד סמכותה, והדיון בשאלת התקיימות תנאי הכריכה מצוי בפניה בשלב מתקדם, על הערכאה האחרת לשיקול אם להימנע מדיון ולהמתין להכרעת הערכאה הראשונה בעניין הסמכות. או למשל כאשר תביעה לחלוקת רכוש הוגשה לבית-המשפט לענייני משפחה" (עניין פלמן פסקה 12 בעמ' 134).

18. מכאן לא נובע בהכרח, כי בכל מקרה ונסיבות שניתנה החלטה של אחת הערכאות בעניין הסמכות, מחוייבת הערכאה המקבילה להימנע מבירור הסמכות והדבר תלוי בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה ואף כאשר אחת הערכאות קובעת כי היא מוסמכת, יכולה הערכאה האחרת לקבוע כי מתקיים טעם מיוחד המצדיק החלטה אחרת באותו עניין ממש. כב' הנשיאה בייניש הזהירה מפני הישנות מקרים מסוג אלה באומרה :

"מה הדין כאשר אחת משתי הערכאות - בית-הדין הרבני או בית-המשפט לענייני משפחה, לפי העניין - הקדימה את הערכאה האחרת והכריעה כי היא המוסמכת לדון בסוגיית הרכוש - האם על הערכאה האחרת לסגת מפני אותה הכרעה אם לאו?...
...בפתח הדברים נציין, כי ראוי שלא להגיע למצב שניתנות בו שתי הכרעות סותרות בשאלת הסמכות. יש בכך משום בזבוז זמן שיפוטי יקר על כפל התדיינות, העלולה להוביל להכרעות סותרות. הדבר עלול לפגוע באמון הציבור במערכת המשפט נוכח קיומן של הכרעות שיפוטיות נוגדות באותו עניין. מעל הכול, מאבדים בני-הזוג המתדיינים זמן וממון רב, ועומדים הם במצב בלתי נסבל המובילם למבוי סתום, והכול

בשל כפל-דיונים בשאלה מקדמית הנוגעת לסמכות השיפוט." (עמ' 135 פסקה 13 לפסק הדין).

19. כב' הנשיאה חזרה על כלל הכיבוד ההדדי בין הערכאות ככזה שמכוחו יש לקבוע, כי מקום שאחת הערכאות קבעה שבסמכותה לדון בעניין הרכוש, תימנע הערכאה השנייה להיזקק לטענות הנוגעות לסמכות שיפוט, אך לכלל זה ישנם יוצאים מהכלל אשר קובצו בהלכת פלמן תחת הכותרת "טעם מיוחד".

"לפיכך כאשר ערכאה אחת הכריעה כי בסמכותה לדון בחלוקת הרכוש בין בני-הזוג, הרי ככלל, על הערכאה השנייה לסרב להיזקק לטענות הנוגעות לסמכות שיפוט בעניין, ועליה להימנע מדיון בתביעת הרכוש שהוגשה בפניה, על-מנת שהטענות כנגד החלטת הערכאה הראשונה בנוגע לסמכותה תתבררנה בדרך של ביקורת ישירה - אם בהליך של ערעור ואם בהליך של עתירה, על-פי סדרי הדין הנוהגים בשיטתנו. **עם זאת מן הטעמים שפורטו אין לקבוע כי בהכרח הערכאה השנייה תיסוג מפני הכרעתה של הערכאה שהקדימה להחליט בשאלת הסמכות.** בשל עקרון הכיבוד ההדדי בין הערכאות אני סבורה כי רק במקרים חריגים, ובהתקיים "טעם מיוחד" שיצדיק זאת, תחליט הערכאה השנייה בשאלת סמכותה לדון בסוגיה שנתבעה בפניה, אף שהערכאה האחרת כבר החליטה כי בסמכותה לדון באותה הסוגיה ממש" (פסקה 16 עמ' 138 לפסק הדין).

ה. יישום הלכת פלמן במקרה הנוכחי:

20. ב"כ הצדדים הסכימו ביניהם במקרה הנוכחי, כי הערכאה שתברר את עניין הסמכות העניינית היא בית המשפט לענייני משפחה. ב"כ הצדדים אף ערכו בקשה משותפת בהקשר זה שהוגשה לבית המשפט וקיבלה תוקף של החלטה ביום 23/10/13 ולפיה יימנע הנתבע עד להכרעת בית המשפט בעניין הסמכות

העניינית מלהגיש בקשה לקביעת סמכות בבית הדין הרבני (סעיף 3 לבקשה מיום 23/10/13).

21. בית המשפט החל כאמור לברר עניין הסמכות העניינית וביקש תגובת האיש בעניין זה ואף נתן 6 החלטות ביניים בסוגייה זו.

22. ככל הידוע לבית המשפט, בית הדין הרבני הנכבד לא נדרש לברר עד כה עניין הסמכות העניינית וזאת בשל אותה הסכמה של הצדדים והתחייבות הנתבע לא לעורר העניין בבית הדין הרבני.

23. חרף כך, הואיל והגיש ב"כ האיש בקשה לבית הדין הרבני הנכבד ביום 6/1/14 להבהרה, כי התביעה הרכושית הוגשה ביום 7/10/13 ולא ביום 16/10/13, קבע כב' בית הדין, כי אכן הוגשה התביעה הרכושית ביום 7/10/13 ועל פניו הסמכות העניינית להידרש לענייני הרכוש נתונה לו.

24. עם כל הכבוד לדברי כב' בית הדין הרבני בהחלטתו מהיום, איני סבור שיש בהם משום קביעת מסמרות בעניין הסמכות העניינית ואף אם היה בהם לעשות כן, הרי שמתקיים בפניי "טעם מיוחד" המצדיק מתן הכרעה בעניין הסמכות על ידי בית המשפט. אסביר עמדתי:

24.1. ראשית, אין בפניי החלטה של כב' בית הדין הרבני בדבר קביעת סמכות שיפוט, אלא התבטאות זהירה של בית הדין כדלהלן:

"משכך צודק ב"כ הבעל שמועד פתיחת תיק הרכוש הינה 7/10/13 והסמכות על פניו נתונה לבית הדין"

24.2. שנית, דברי בית הדין הנכבד נאמרו בזיקה לבקשת הבהרה של ב"כ האיש לעניין מועד הגשת תביעת הרכוש ולא ביחס לבקשת קביעת סמכות.

24.3. שלישית, עולה מבקשת ב"כ האיש להבהרה בפני בית הדין הרבני הנכבד, כי הוא ציין מפורשות שבית המשפט הוא זה שנדרש להכריע בשאלת הסמכות העניינית ואף הוגשו כבר עמדות הצדדים בפניו וכל שנותר הוא להמציא אסמכתא בדבר מועד הגשת התביעה הרכושית בבית הדין. חזקה על בית הדין הרבני הנכבד שהתבטאותו נאמרה אגב אורחא ולא כקביעה שיפוטית

מחייבת אף אותו עצמו, הן לאור האמור בבקשת ב"כ האיש והן לאור העובדה שבית הדין ככל הנראה לא מודע לטענות השונות של הצדדים בעניין הסמכות.

24.4. אף אם הייתי מגיע לקביעה לפיה בית הדין הרבני הנכבד, באמירתו לעיל, קבע כי הוא בעל הסמכות העניינית בנושא הרכושי, סבור אני כי מדובר בנסיבות שבהן מתקיים "טעם מיוחד" כלשון הנשיאה בייניש בעניין פלמן, המצדיק דיון לגופה של המחלוקת בשאלת הסמכות על ידי בית המשפט.

24.5. טעם מיוחד, כך הוסבר בעניין פלמן, הוא מקרה של מתן החלטה לעניין הסמכות ללא הנמקה והרי החלטת בית הדין הרבני הנכבד אינה מנומקת. טעם מיוחד מתקיים גם מקום שניתנה החלטה לעניין הסמכות ללא שנערך דיון מקדים בשאלת התקיימות תנאי הכריכה לפני מתן ההכרעה והרי בבית הדין הרבני הנכבד לא התקיים דיון שכזה. טעם מיוחד מתעורר מקום שיש חשש ל"מחטף" סמכויות בניגוד למתחייב מן הכבוד ההדדי בין הערכאות. והרי בענייננו הכל מסכימים, כי בית המשפט אמור היה להכריע בעניין הסמכות העניינית ולא בית הדין הרבני.

24.6. הדברים מצטרפים ומצטברים אלה לאלה והתוצאה המתקבלת היא, כי אין לראות באמירת בית הדין הרבני בסיפה להחלטתו מהיום משום "הכרעה בעניין הסמכות העניינית" ואף אם היה מקום לראות אותה ככזו, עדיין מתקיים "טעם מיוחד" המצדיק דיון בנושא הסמכות על ידי בית המשפט. כל תוצאה אחרת תביא למצב אבסורדי בו למעשה בית המשפט שהחל לברר עניין הסמכות העניינית מפסיק לברר העניין בטרם הכרעתו ואילו בית הדין הרבני מכריע בעניין הסמכות באופן אגבי ללא דיון לגופם של דברים, ללא קבלת עמדות וטענות הצדדים וללא הנמקה. אין לאפשר אבסורדום משפטי שכזה.

משבאנו לכלל קביעה, כי על בית המשפט להידרש לעניין הסמכות, נבחן הטענות של הצדדים לגופן כעת.

ו. כריכת ענייני רכוש בתביעת גירושין בבית הדין הרבני כאשר בני הזוג

נשואים בנישואין אזרחיים:

25. סמכותו של בית הדין הרבני לדון בענייני נישואין וגירושין מוסדרת בהוראת סעיף 1 לחוק שיפוט בתי דין רבניים (נישואין וגירושין), התשי"ג-1953 (להלן - "חוק השיפוט"), ולפיה:

"שיפוט בענייני נישואין וגירושין

1. ענייני נישואין וגירושין של יהודים בישראל, אזרחי המדינה או תושביה, יהיו בשיפוטם הייחודי של בתי דין רבניים".

26. ענייני הגירושין, שעל פי סעיף 1 לחוק השיפוט הם בסמכותו הייחודית של בית-הדין, כוללים את פירוק קשר הנישואין עצמו (בג"צ 9611/00 **נבאל נ' מרעי** (פורסם במאגרים, ניתן ביום 4.4.2004)). עניינים אחרים, הנלווים לגירושין, הוכנסו לגדר הוראת הכריכה, המעניקה לבית-הדין הרבני סמכות מקבילה לסמכותו של בית המשפט האזרחי. הוראת הכריכה קבועה בסעיף 3 לחוק השיפוט, וזו לשונה:

"שיפוט אגב גירושין

3. הוגשה לבית דין רבני תביעת גירושין בין יהודים, אם על ידי האשה ואם על ידי האיש, יהא לבית דין רבני שיפוט יחודי בכל ענין הכרוך בתביעת הגירושין..."

27. בהלכה הפסוקה נקבע, כי סעיף 3 לחוק השיפוט מרחיב, אפוא, את סמכות בית הדין הרבני לכל עניין הכרוך בתביעת גירושין, אפילו אם עניין זה כלל אינו מענייני המעמד האישי, ובלבד שהעניין נכרך בפועל על ידי אחד המתדיינים ושההכרעה בו דרושה לשם חיסול יעיל של יחסי בני הזוג המתגרשים זה מזה (ע"א 139/75 **פלדמן נ' פלדמן**, פ"ד (1) 263, 267 (1975)). יחד עם זאת, חלוקת הרכוש בין בני זוג אינה כרוכה מעצם טיבה וטבעה בתביעת הגירושין. על מנת שבית הדין הרבני ירכוש סמכות שיפוט ייחודית בעניין, נדרשת כריכה של ענייני הרכוש בתביעת הגירושין. הוראת

הכריכה נועדה להקנות לבעלי דין אפשרות לכרוך את מכלול הסוגיות הנלוות לפירוק קשר הנישואין במסגרת דיונית אחת (ראו ביד"מ 1/60 וינטר נ' בארי, פ"ד טו 1457, 1466 (1961); אריאל רוזן-צבי, דיני המשפחה בישראל בין קודש לחול 49 (תש"ן)).

28. כידוע, כדי שהכריכה בתביעת גירושין תשמש נימוק לשלילת הסמכות של בית המשפט האזרחי בענין הכרוך, נדרש בעל דין, המסתמך על הכריכה, לעמוד בשלושה תנאים מצטברים (בג"צ 6334/96 אליהו נ' בית הדין הרבני האזורי (פורסם במאגרים וניתן ביום 8/6/1998)): עליו לתבוע בכנות גירושין; עליו לכרוך כדין את העניין הנוסף; ועליו לכרוך בכנות את העניין הנוסף. שלושת מבחני העזר, שנקבעו נוכח תופעת מרוץ הסמכויות בין הערכאות, נועדו למנוע ניצול לרעה של הסדר הכריכה על ידי מי מבני הזוג. מטרתם למנוע שימוש לרעה באמצעי הכריכה על ידי הקמת מחסום מלאכותי מפני פנייה לערכאה האזרחית (בג"צ 5679/03 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים וניתן ביום 9/5/2005)).

29. ההתייחסות השיפוטית האחרונה ולמעשה המחייבת את כל הערכאות היא של בית המשפט העליון בעניין פלונית לעיל. פסק דין זה הינו בין האחרונים שניתנו על ידי הנשיא דאז, אהרן ברק והוא מנתח בהרחבה את סוגיית סמכות השיפוט העניינית של בתי הדין הרבניים ביחס לבני זוג יהודים שנישאו בחו"ל בטקס אזרחי ללא קידושין.

30. בעניין פלונית קבע כב' הנשיא ברק באופן ברור וחד משמעי, כי כריכה של ענייני הממון לתביעת הגירושין לא יכולה להיות תביעה "כנה", הואיל ולפי חוות דעת בית הדין הרבני הגדול שהובאה בפניו באותו עניין, הוברר כי ההכרה בנישואין על פי הלכות "בני נוח" מכוונת אך אל "הפן החיצוני של הנישואין שעניינו השלכות הנישואין על צד שלישי ואינה מכוונת "לפן הפנימי" שעניינו החיובים ההדדיים שבין בני הזוג. כך היו דברי כב' הנשיא:

"ההכרה בנישואין על פי הלכות בני נוח מכוונת אך אל "הפן החיצוני" של הנישואין שעניינו השלכות הנישואין על צד שלישי. היא אינה מכוונת ל"פן הפנימי", שעניינו החיובים ההדדיים שבין בני הזוג. ברוח זו נפסק בפסק

הדין הרבני המשלים כי אין הנישואין יוצרים חיוב של מזונות. במצב דברים זה, כריכה של עניני הממון לתביעת הגירושין אינה "כריכה כנה"; היא כריכה שכל מטרתה אינה אלא שלילת הזכות לחיוב ממוני. בן זוג יהודי שבחר להינשא בטקס אזרחי מחוץ לישראל ופונה לבית דין רבני שאינו מכיר בגילויים של סטטוס הנישואין במישור החיובים בין בני הזוג, אינו פועל "בכנות" אם הוא מבקש להביא גם את עניני הממון והרכוש בפני בית הדין הרבני. במצב דברים זה, בכריכת עניני הרכוש טבוע שימוש לרעה בכלי המשפטי של "כריכה". בן הזוג הכורך אינו יכול להתכוון, בכנות, להתדיין בפני בית הדין בסוגיה שבית הדין כלל אינו מכיר בה. כפיית התדיינות על בן הזוג בפני פורום המתכחש לגילויים הרכשיים של סטטוס הנישואין, מנוגדת לעקרונות הצדק. בנסיבות אלה, כריכה במטרה להעניק לבית הדין סמכות שיפוט ייחודית אינה יכולה להיחשב כריכה "כנה". זאת ועוד: מכיוון שבית הדין הרבני הגביל את הכרתו בנישואין האזרחיים בין יהודים אזרחי המדינה ותושביה אך להיבט החיצוני בלבד, מן הראוי לשקול אם גם עניני החזקת הילדים של בני הזוג - שהינם עניין "פנימי" מובהק - יהיו בסמכותם של בתי המשפט האזרחיים, ואין מקום לכרכם "מטיבם ומטבעם" עם הגירושין, שלא נועדו אלא להסדיר את "יחסי החוץ" של הצדדים בלבד. "

31. בתי הדין הרבניים האיזוריים לא השלימו עם קביעה זו של כב' הנשיא ברק וקבעו במספר מקרים, כי פסיקת כב' הנשיא ברק ניתנה כאמרת אגב ולכן לא מחייבת וכי אף לגופם של דברים נפסק כי המשפט העברי מכיר בתוצאות ממוניות של נישואין אזרחיים (בחוו"ל וללא קידושין) וזאת מכוח מוסדות ומכשירים משפטיים ידועים כגון: "דינה דמלכותא דינה", "מנהג המדינה", "מנהג מבטל הלכה" וכיו"ב.

31.1. כך כתב כב' הרב לביא בסוגייה :

"עפ"י הדין הדתי, מעיקר הדין הקידושין אינם בתוקף, בהעדר מעשה קידושין באחת מדרכי הקידושין המוכרות בהלכה (ומפורטות במשנה הראשונה במסכת קידושין), אף שלנישואין אלו נפקות משפטית ואזרחית. למרות זאת, בית הדין מכיר במערכת של זכויות וחובות שנוצרו בין בני זוג שנישאו בהליך אזרחי בלבד. אמנם מערכת הזכויות והחובות אינה זהה למערכת הקיימת אצל בני זוג שנישאו בחו"ק כדת משה וישראל. ביחס לזוג שנישא בהליך אזרחי בלבד, מערכת הזכויות והחובות הנובעת מהכתובה ותנאי הכתובה אינה רלוואנטית. אך מאחר שהמחוקק קבע מערכת של זכויות וחובות ב"חוק יחסי ממון" ובחוקים נוספים, מערכת שהפכה להיות "מנהג המדינה" ביחס לכלל האוכלוסיה, על כן ביחס לבני זוג שנישאו בהליך אזרחי, אנו מייחסים להם כוונה ליצור שותפות זוגית ולהתחייב בחיובים הדדיים בהתאם למנהג המדינה המיוסד על החוק.

בעת שאחד מבני הזוג יגיש לבית הדין תביעת גירושין, ויכרוך בתביעה זו את תביעתו לחלוקת הרכוש, בית הדין יכיר במערכת החובות והזכויות הנובעות מנישואין אלו." (רבני' (טב') 1-21-80581 **הבעל נ' האשה** (24/06/2009, פורסם במאגרים).

31.2. גם בית הדין הרבני בנתניה פסק באופן מאלף תוך אזכור אינספור מקורות

מהמשפט העברי כיצד יכולים בתי הדין הרבניים לפסוק מזונות אשה וחלוקת רכוש בין בני זוג יהודים שנישאו בטקס אזרחי בחו"ל ללא קידושין (רבני' (נת') 1/764411 **פלוני נ' פלונית** (03/10/2010, פורסם במאגרים)). קטונתי מלחלוק על בקיאותם ודבריהם של כב' הדיינים הגאונים בכל הנוגע לאפשרות לפסוק על פי חוק יחסי ממון בין בני זוג גם ביחס לזוגות יהודים וישראלים שנישאו ללא קידושין בטקס אזרחי בחו"ל והא-ראיה שבתי הדין הרבניים אכן פוסקים כן.

31.3. אף נשיא בית המשפט העליון קבע שבתי הדין הרבניים מחילים את הוראות חוק יחסי ממון בין בני זוג ברובם המכריע של התיקים (בג"ץ 5416/09 פלונית נ' פלוני, (ניתן ביום 10/02/2010 ופורסם במאגרים)). אמנם הדברים לא נאמרו ביחס לבני זוג שנישאו בחו"ל, ברם קביעות בתי הדין הרבניים האיזוריים מדברות בעד עצמן ותומכות בתפיסה לפיה גם בתי הדין הרבניים ניתן לפסוק בענייני הרכוש של בני זוג שנישאו בחו"ל בטקס אזרחי ללא קידושין וזאת בהתאם להוראות חוק יחסי ממון בין בני זוג.

32. לטעמי, לאור פסקי הדין הרבניים, יש מקום להרהר מחדש ביחס לקביעה של כב' הנשיא ברק בעניין פלונית, כי כריכת ענייני הרכוש בנסיבות שכאלו אינה יכולה להיות כנה. נכון הייתי ונכון אהיה להכיר בנסיבות מתאימות בכריכת ענייני הרכוש בתביעת גירושין שמוגשת לבית הדין הרבני על ידי מי מבני הזוג ככריכה כנה חרף העובדה שבני הזוג לא ערכו טקס קידושין ונישאו בחו"ל בטקס אזרחי. כל זאת מהטעם שבתי הדין הרבניים קבעו מפורשות שהדין העברי מכיר בתוצאות הממוניות של קשר כאמור והם קיבלו על עצמם הנכונות המלאה לפסוק על פי חוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג - 1973, גם במקרים שכאלה.

ויחד עם כל זאת, דווקא משום הקושי וייחודיות המקרה, ראוי כי בנסיבות שכאלו ידקדקו בתי הדין הרבניים ובתי המשפט לענייני משפחה בהתקיימותם של מבחני הכריכה ולא יפסחו עליהם. הרציונל לכך טמון לשיטתי בבחינת הכוונות של הצדדים והמניעים להינשא שלא באמצעות קידושין דתיים אלא בטקס אזרחי. בני זוג שנישאים בטקס אזרחי עושים כן לא אחת מטעמים מצפוניים ואידיאולוגיים, טעמים הכוללים רצון שלא להסדיר נישואין על ידי הממסד הדתי. כפיית התדיינות בערכאה דתית על ידי אחד מבני הזוג בעת הקרע עלולה להיות מנוגדת להסכמה מכללא של בני הזוג מלכתחילה להסדיר נישואיהם ופרידתם שלא ברבנות/בית דין רבני.

ז. מן הכלל אל הפרט - פגמים בניסיון הכריכה של האיש:

33. מסקנתי זו הובילתני לבחינת מבחני הכריכה בנסיבות המקרה הנוכחי. בחינה זו מלמדת, כי לא התקיימו כל מבחני הכריכה הקבועים בפסיקה ועל כן סמכות השיפוט העניינית היא לבית המשפט הנוכחי.

34. ראשית, ועוד לפני מבחני הכריכה, אציין כי לפי המבחן שנקבע ונהוג בפסיקה מזה עשורים מספר, הכלל הוא כי הסמכות לדון בעניין מסוים במסגרת "מרוץ הסמכויות" מוקנית לערכאה הראשונה שבה נפתח הליך תחילה (בג"ץ 58/08 פלונית נ' בית הדין הרבני האזורי בחיפה, (ניתן ביום 21/01/2010, פורסם במאגרים)). כתב על כך כב' השופט ריבלין:

"בענייננו, התביעה הראשונה הוגשה כאמור בבית המשפט לענייני משפחה, כחמש-עשרה דקות לפני שהוגשה התביעה המתחרה לבית הדין הרבני.... כשלעצמי, איני רואה הבדל מהותי המצדיק שינוי בדין בין הגשת תביעות בפער של יום, יומיים או שלושה, לבין הגשת תביעות בפער קטן יותר. גם כאשר תביעות מוגשות בפער של יום אחד הדבר עשוי לעורר תחושה של שרירותיות. הקושי אמנם מתחדד במצבי קיצון כמו זה שלפנינו, אך הוא נובע בראש ובראשונה מעצם קיומו של "מרוץ סמכויות" בין הערכאות. הסמכות המקבילה המסורה לבית הדין הרבני ולבית המשפט לענייני משפחה, והתחושה כי עשוי להתקיים שוני מהותי בין הכרעות הדין בערכאות השונות, הן הבסיס העיקרי להתרשמות אפשרית כי יש בנושא זה משום שרירותיות מסוימת. בין אם התרשמות זו מדויקת ובין אם לאו, ברי כי מקור הבעיה טמון בעצם קיומו של "מרוץ הסמכויות", המוכרע לפי מבחן הזמן. קביעת מועד הגשת התביעה כמודד להכרעה בשאלת הסמכות מציעה, דווקא, פתרון מסוים לבעיה, ולו בשל כך שהוא מסייע בהשגת הכרעה קלה, ברורה וקוהרנטית המפחיתה במידת מה את החיכוך בין הערכאות. לפיכך, ברגיל, כל עוד ניתן להוכיח מהי התביעה

שהוגשה קודם לכן ראוי כי הסמכות תוקנה לערכאה
שאליה הוגשה התביעה הראשונה בזמן".

35. מבחינת "מבחן הזמן", אני קובע כי האשה הקדימה את האיש בהגשת התביעה, הואיל ותביעתה הרכושית הוגשה ביום 15/10/13 ואילו תביעתו הרכושית של האיש הוגשה ביום 16/10/13. יש להבדיל בעניין זה בין מועד הגשת תביעת הגירושין של האיש - 7/10/13 לבין מועד הגשת התביעה הרכושית (16/10/13). אמנם בית הדין קבע היום שבשגגה ובתום לב לא נפתח ההליך הרכושי ביום 7/10/13 יחד עם התביעה לגירושין, אך איני מוצא כי יש בהחלטה זו לסייע לאיש. אין בפניי כל אינדיקציה לתשלום אגרה בגין ענייני הרכוש בבית הדין הרבני ביום 7/10/13 ודי לי בכך כדי לקבוע, כי ביום 7/10/13 נפתחה רק תביעה לגירושין (לעניין היות תשלום אגרה אינדיקציה למועד פתיחת תיק ראה רבני (אשדוד) 33040/1 אלמוני נ' פלונית (ניתן ביום 10/08/2011 ופורסם במאגרים)). אני מתקשה לראות כיצד יכול בית משפט או בית דין לקבוע למפרע כי תביעה נפתחה במועד מסויים המנוגד לפרטים הטכניים של התיק, כאשר אין בידיו קבלה המעידה על תשלום האגרה באותו מועד מוקדם יותר. זאת ועוד, כאשר ידוע לכל, כי מבחן הזמן הוא קריטי, ברי כי מסמכי תשלום האגרה הם הם האינדיקציה המובהקת למועד הפתיחה בפועל של התביעה (למעט במקרים של שביתות מזכירות וכיו"ב). אגב דברים אלה נטעים, כי דווקא פניית האיש לבית הדין הרבני ביום 16/10/13, יום לאחר הגשת התביעה שבכותרת על ידי האשה, מעלה סימני שאלה ותהיות רבות.

36. אך גם אילו האיש היה מקדים את האשה והיינו קובעים, כי תביעתו הרכושית הוגשה ביום 7/10/13 (עם תביעת הגירושין), עדיין סבור הייתי, כי הוא לא עמד בשניים לפחות ממבחני הכריכה ואלה כידוע מבחנים מצטברים. בטרם דיון במבחנים אלה, אציין רק כי המועד הקובע לענין בחינת כנות הכריכה הינו מועד הכריכה, כי נטל ההוכחה כי התקיימו התנאים המצטברים להכרה בתוקף הכריכה מוטל על הצד הטוען לסמכות בית הדין הרבני (קרי האיש וכי ההכרעה בשאלת "כנות הכריכה" נעשית על פי מכלול החומר העומד לרשות בית המשפט, לרבות נוסח כתב התביעה, התשתית העובדתית הנפרשת לפניו, הדברים שעלו מטענות הצדדים ובאי

כוחם, הנסיבות האופפות את התביעה וכיוצ"ב (בש"א (כ"ס) 5761/05 י. מ נ' מ. מ (25/12/2005), פורסם במאגרים - פסק דינו של כב' השופט ויצמן).

37. לטעמי כאמור, אין מדובר בנסיבות שבפניי בכריכה כדין ולא בתם לב.

37.1. **כריכה "שלא כדין" כל כך מדוע?** בשל שני אלה: משום שהאיש לא פירט את נכסי הצדדים ורכושם כלל וחשוב מכך מכיוון שלא עתר לדון ברכוש או למתן פסק דין בעניינים אלה.

ראשית יש לציין כי בבג"ץ 5747/03 **פלוני נ' פלונית ואח'**, פ"ד נח(5) 776, עמ' 789-790 (2004) נפסק כי, העדר פירוט ממצה של מלוא הנכסים בתביעת הגירושין ושאלת ההשפעה של מחדל זה על כנות הכריכה, מחייבים בחינה מהותית בכל מקרה לגופו על-פי נסיבותיו האינדבידואליות. במקרים מתאימים, עשוי העדר פירוט כאמור להעיד על חוסר תום-לב בכריכת ענייני הרכוש. הלכה זו מותירה מרחב של שיקול דעת לערכאה הדיונית לקביעת הכנות לפי "כל מקרה ונסיבותיו".

נפסק כי כאשר המדובר בכריכת רכוש, על בעל הדין הכורך את הרכוש לתביעת הגירושין, לפרט במפורש את כלל הנכסים בהם מתבקש בית הדין הרבני להכריע. נכסים אשר לא צוינו במפורש, לא ירכוש בית הדין הרבני סמכות לדון בהם, ובן הזוג השני יוכל להגיש תביעה לגביהם לבית המשפט (ע"א 488/89 **נופרבר נ' נופרבר**, פ"ד מד(4) 293; ע"א 4909/92 **דורות נ' דורות**, תקדין-עליון 1473 (2) 95; בג"צ 2421/93 **כהנא נ' בית הדין הרבני האזורי חיפה**, פ"ד מז(5) 550; בג"ץ 772/00 **זקס נ' בית הדין הרבני האזורי פ"ת**, פ"ד נה(2) 49). יצוין, כי ניסוח סתמי וכוללני אין די בו, והוא ייחשב שלא כדין (ע"א 423/79 **צברי נ' צברי**, פ"ד לה(4) 242).

במקרה שלפניי, מדובר בתביעת בת 9 שורות שהרכוש שצויין בה הוא חשבונות בנק, קופות גמל, רכב. מנגד הרכוש שפורט בתביעת האשה בבית המשפט כוללת כספי ביטוח, תכולת דירה, רכב, חיסכון מט"ח, חשבון בנק, ביטוח חיים, חוב לקיבוץ ועוד.

אך לא חוסר הפירוט הוא הליקוי המרכזי בתביעה. הליקוי הוא בהיעדר סעד רכושי. התביעה שהוגשה הייתה תביעה לשלום בית ולחילופין גירושין. זו הכותרת. גם הסעד שנתבקש הוא **"לעשות את שניתן להחזיר את שלום הבית ולחילופין, גירושין"**. מדובר למעשה בתביעה ללא סעד אופרטיבי בתחום הרכוש. טוען ב"כ האיש כי בגוף התביעה למעשה עותר האיש

לסעדים רכושיים. טענה זו דינה דחייה. האיש אומר בכתב התביעה מפורשות שהוא מבקש מבית הדין הרבני לדון בבקשת שלום הבית ובמידה ותעמוד האשה בסירובה, לדון בהסכם גירושין הכולל פסיקת בית הדין בענייני הרכוש. דיון בהסכם גירושין אינו בקשה לדון ברכוש. לא יכול להיות הסכם גירושין כאשר ישנם עניינים רכושיים שבהם בית הדין פוסק ולמעשה הם לא מוסכמים. אני קובע איפוא, כי אין מדובר בכריכה כדין של ענייני הרכוש.

37.2. **כריכה שלא בתם לב:** הנתבע לא הציג קבלה המעידה על תשלום האגרה בענייני הרכוש ותחת זאת "דאג" לבקש אסמכתא מבית הדין הרבני שתבהיר, כי תיק הרכוש נפתח במקור ביום 7/10/13 ולא ביום 16/10/13. עיון בפסיקתו הענפה של בית המשפט העליון במבחני הכריכה, מלמד כי אחד האינדיקטורים ללמוד אם הבעל מנסה באמת ובתמים ובכנות לדון במכלול העניינים יחד בבית הדין או רק לחסום את הדרך בפני האשה לברר ענייני הרכוש בבית המשפט הוא התחשבות במכלול נסיבות המקרה, לרבות התנהגותו ודבריו של בן-הזוג שהגיש את תביעת הגירושין הכרוכה במסגרת הליכים שהתקיימו בין הצדדים בפני בית-הדין הרבני ובית- המשפט לענייני משפחה (ראו דברי כב' הנשיאה בייניש בבג"ץ 5918/07 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול, (ניתן ביום 23/06/2009 ופורסם במאגרים)). התנהגות האיש בנסיבות שלפניי מלמדת על ניסיון לקבוע "עובדות בשטח" באמצעות קבלת הכרעה של בית הדין הרבני, כי הוא מוסמך להידרש לתביעה, למרות שבא כוחו התחייב בשמו שלא יעתור לעשות כן בבית הדין הרבני עד אשר בית המשפט לענייני משפחה לא יכריע בסוגייה (ראה בקשת האיש מיום 23/10/13). הרי כל עורך דין העוסק בענייני משפחה יודע, כי אם יוכל להשיג אסמכתא המעידה על כך, כי הגיש תביעה רכושית בבית הדין הרבני לפני שהצד השני הגיש תביעתו הרכושית בבית המשפט, ישיג בכך יתרון חשוב ביותר במירוץ הסמכויות ("מבחן הזמן" הנזכר לעיל). היה על האיש להציג אסמכתא שאמורה להיות בידיו בדמות קבלה על תשלום אגרה הנושאת תאריך 7/10/13 ולא לעתור להבהרות שונות מבית הדין הרבני במטרה לשפר עמדתו בעניין הסמכות בבית המשפט. די לי בעובדות אלו כדי ללמוד על חוסר תם לב בניסיון הכריכה ובניסיון אך לחסום האשה מלברר ענייני הרכוש בבית המשפט.

37.3. שואלים אנו תדיר, כיצד נדע צפונות לבו של אדם בכלל וכוונתו של איש לחסום דרכה של אשתו לבית המשפט לענייני משפחה בפרט? ולעתים דולפת האמת מהאיש מבלי שירגיש. זכותה של האשה (מקום שיש לה ברירה להבדיל מעניין הגירושין שבסמכות ייחודית של בית הדין הרבני) לברר ולתבוע את ענייני הרכוש בערכאה אזרחית ולא הלכתית. דומה, כי זו הייתה בחירתם מדעת ומראש של שני הצדדים ובשל דרכם הם נישאו שלא באמצעות קידושין ולא בישראל. לא האשה, אלא האיש הוא שטוען זאת בעצמו באומרו בסעיף 19 לתגובתו לבקשה בעניין הסמכות העניינית:

”רוצה לומר, שני הצדדים כבר חוו כישלון במערכות הנישואין הראשונות שלהם ועל כן לא ששו הם להיכנס למערכת נישואין הלכתית נוספת.”

הנה כי-כן, הודאת בעל דין מובהקת של איש, כי הוא ואשתו **בחרו להימנע** מנישואין דתיים כיוון שאלה עלולים לגרור בעקבות פירוד או קרע גירושין על פי הדין הדתי על כל הכרוך בכך, תרתי משמע וזאת ככל הנראה לאור לקחי העבר של שניהם מקשרים קודמים.

37.4. רוצה לומר, שמעבר למבחני הכריכה הרגילים שבוחנים ביחס לכל בני זוג יהודים שנישאים בישראל עם קידושין, יש לבחון היטב את רצונם של אלה שנישאים בחו"ל ללא קידושין - רצון שלא להתדיין בערכאה דתית - רצון שנובע באופן מובהק (לעיתים אך לא תמיד) מעצם הבחירה להינשא בטקס אזרחי בחו"ל וללא קידושין.

37.5. בדברים אלה, בית המשפט בהחלט מזדהה ומאמץ את דברי כב' הנשיא ברק בעניין **פלונית** (בג"צ 2232/03, פסקה 31), כי בנסיבות שכאלו, יש ונמצא כי בן הזוג הכורך אינו יכול להתכוון, בכנות, להתדיין לפני בית הדין הרבני. אך הזדהותי ואימוצי את דברי כב' הנשיא ברק לעיל אינה נשענת על הנמקתו הנכבדה (לפיה כאמור, מדובר בסוגייה שבית הדין הרבני כלל אינו מכיר בה והרי ראינו לעיל, כי בתי הדין הרבניים פסקו אחרת), אלא מהטעם, שלעתים, מעצם הנישואין בטקס אזרחי, ללא קידושין ולא באמצעות המוסדות הדתיים במדינתנו, יכול ומחויב בית המשפט ללמוד הרבה מאוד

על רצונם של בני זוג גם שלא להתדיין גם במקרה של קרע בפני המוסדות הדתיים או בית הדין הרבני (לכל הפחות בעניינים 'הכרוכים').

ח. סיכומו של דבר:

38. האשה הקדימה את האיש בתביעת הרכוש שהוגשה על ידה לבית המשפט (15/10/13) ולא עלה בידי האיש להוכיח שאכן כרך ענייני הרכוש יחד עם תביעת הגירושין במקור (7/10/13).

39. אמירת בית הדין הרבני שהוא מוסמך להידרש לענייני הרכוש, הינה אמירת אגב בלתי מחייבת ואינה מהווה הכרעה בשאלת הסמכות העניינית.

40. אף לא הייתה זו קביעה מפורשת של סמכות עניינית, מתקיים "טעם מיוחד" המצדיק הכרעה של בית המשפט בסוגיית הסמכות.

41. בית המשפט מקבל טענת האיש, כי חרף בג"צ 2232/03, ניתן לכרוך עניינים רכושיים (ומזונות) לתביעת גירושין של יהודים שנישאו בחו"ל ללא קידושין. עם זאת, בית המשפט מוסיף פרמטר נוסף לבחינת תם הלב של הכריכה וכנותה בנסיבות שכאלו והוא שאלת אורח החיים של בני הזוג ובחירתם המודעת מלכתחילה שלא להינשא באמצעות הממסד הדתי וגם לא להסדיר ענייני הרכוש בפרידה באמצעותו. מקום שהאיש עצמו הודה שלא בכדי נישאו הצדדים בטקס אזרחי בחו"ל ללא קידושין, אין זו כריכה כנה ובתם לב של ענייני הרכוש בתביעה לגירושין בבית הדין הרבני.

42. כן קובע בית המשפט, כי יש לדקדק עם האיש במבחני הכריכה בנסיבות העניין ועצם התנהלותו בניגוד להתחייבות מפורשת שלו בפני בית המשפט (מיום 23/10/13), כי לא יטען לעניין הסמכות העניינית בבית הדין הרבני היא אינדיקציה המלמדת על היעדר תם לב בכריכה.

43. לאור כל אלה, מתקבלת בקשת האשה ואני קובע כי הסמכות העניינית לדון בענייני הרכוש נתונה לבית המשפט.

44. אני מחייב האיש לשלם לאשה הוצאות ההליך בסך 2,000 ₪ ללא קשר לתוצאות פסק הדין שיינתן בתובענה.

45. החלטה בעניין קביעת דיון תינתן במסמך נפרד ותישלח לצדדים.

46. המזכירות תמציא ההחלטה לב"כ הצדדים בדחיפות.

ניתן לפרסום ללא פרטים מזהים של הצדדים.

ניתנה היום, ו' בשבט התשע"ד, 07 בינואר 2014, בהעדר הצדדים.